

*“Ningú se posi en quimera i ningú se dongui vanto (se vanti)
No hi ha pell sense fianco (costat), ni arjola sense porguera”*

L'ocasió en la qual aquesta manera de diure era recordada i aplicada era quan dues o tres persones o amics se trobaven després de tant temps que no se veïen i, a part els saluts i les coses de circumstància, passaven a se confiar els problemes, sigui familiars, o de natura econòmica o de salut i arribaven a la conclusió que *“ningú se pot posar en quimera i ningú se té de donar vanto”* perquè *“no hi ha pell sense fianco, ni arjola sense porguera”*: ningú se pot vantar de no tenir problemes. A l'Alguer diem també que *“qui no la té al peu, la té al cap”* i tots, sense exclusió, tenen preocupacions.

Quan mos trobem adavant de locucions així característiques, que

per un motiu o per un altre no utilitzem més i de les quals no sempre és possible documentar l'origen, tenim de reconèixer, com he tengut ocasió de diure altres voltes, que resten sempre de vivíssima actualitat, sobretot per l'ensenyament i la saviesa popular que contenen.

De l'anàlisi de aquestes frases que havem presentat avui és claríssim l'advertència que ningú se pot fer l'il·lusió de poder ésser immune de problemes, defectes, dificultats, perquè això fóra una quimera. En bona substància, en cada cosa i en cada situació hi són els aspectes positius i aquells negatius.

Vito Loy